

ภาคผนวก ก
ผลงานนักเรียน

หน่วยลานเล่าเรื่องเมืองเด็กดี

ภาพผนวกที่ 1 ตัวอย่างแผนภูมิโครงเรื่อง เรื่องงาช้างของ ด.ช.ธนุญชัย แผ่นที่ 1

หน่วยลานเล่าเรื่องเมืองเด็กดี

19.25-20.00%

ต.ช. ๓๓๓รัฐ เจริญสุข ชั้นป.4/2 ๔ พค ๕๑

การเปิดเรื่อง

แนะนำจากและแนะนำตัวละคร

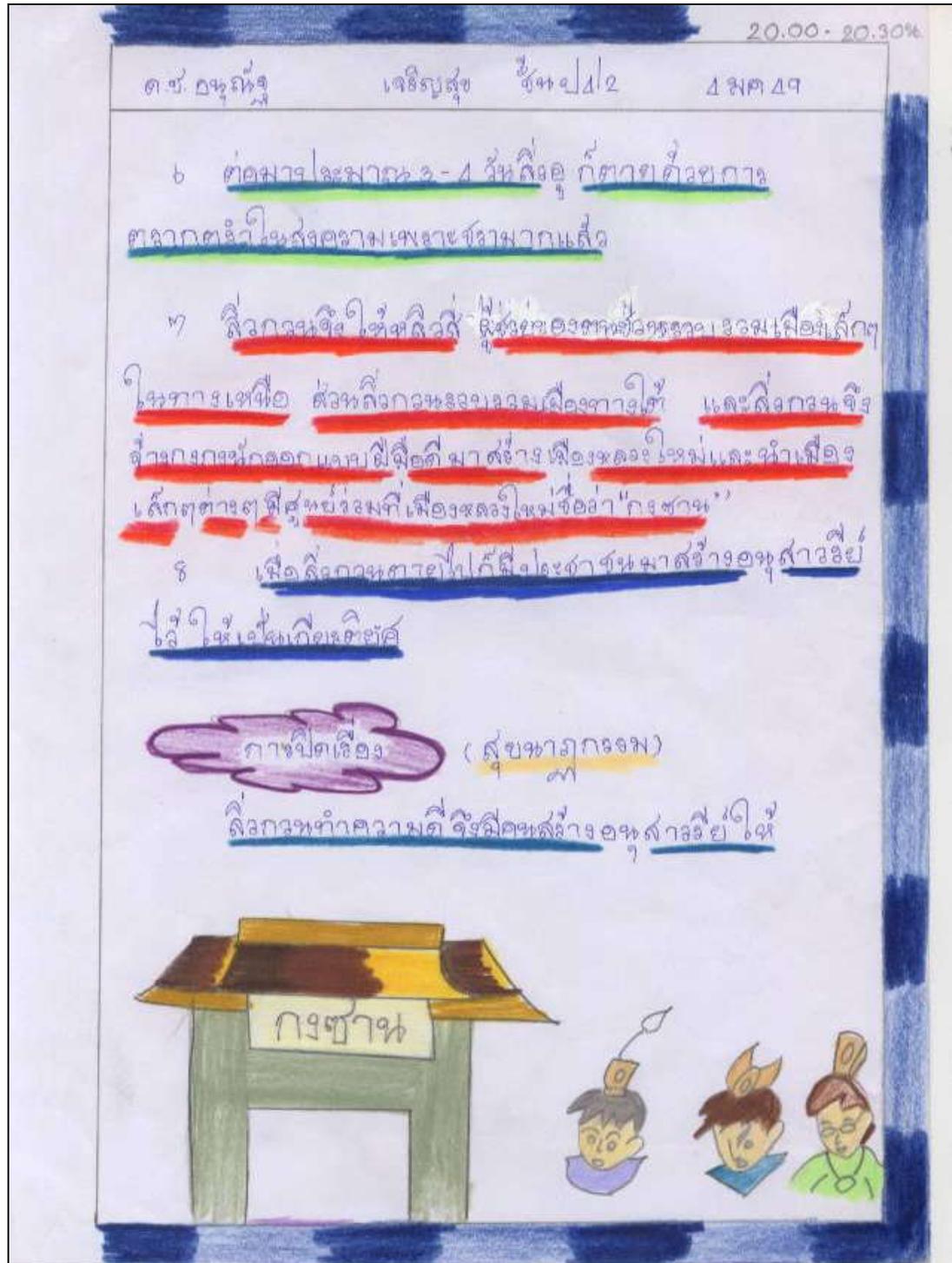
การดำเนินเรื่อง

1. ใหญ่คนที่มีความหมายที่ถูกแบ่งเนื้อเรื่อง มีเนื้อเรื่อง คือ
เรื่องหลวง เรื่องลี้ลับ เรื่องตลก หรือผู้ครองเมืองอยู่ที่ใดเรื่องลี้ลับ
เพื่อจะผ่านไปทีละเรื่องและสลับภาพหน้าตาเองเป็นจักรพรรดิ
2. แต่ลี้ลับผู้ครองเมืองลี้ลับใหญ่คนที่ได้ ให้ของดูเป็นจักรพรรดิ
จึงไปขอกำลังเสริมจากจักรพรรดิทวงทวงผู้ครองเมืองหลวง
3. ลี้ลับเห็นว่าตนมีใจอ่อนกว่าจึงถอยทัพและตั้ง
ใจริใจกสว่างมาปลื้ม สะดอช่ารช่า
4. ต่อมาฝั่งซามันท์จักรพรรดิทวงทวงที่ถูก
ปลงพระชนม์ใจริใจกสว่าง ลี้ลับ เห็นเหตุการณ์ไม่ดีจึง
ส่งลี้ลับผู้เป็นลูกไปปลอบใจริใจกสว่าง
5. ลี้ลับก็ไปปลอบใจริใจกสว่างเสียเวลา 1 ปี
จนโดนตักทักไปคนละทิศคนละทาง เมื่อกลับมาลี้ลับ
ก็ช่วยเหลือผู้ครองเมืองหลวงจนชนะ

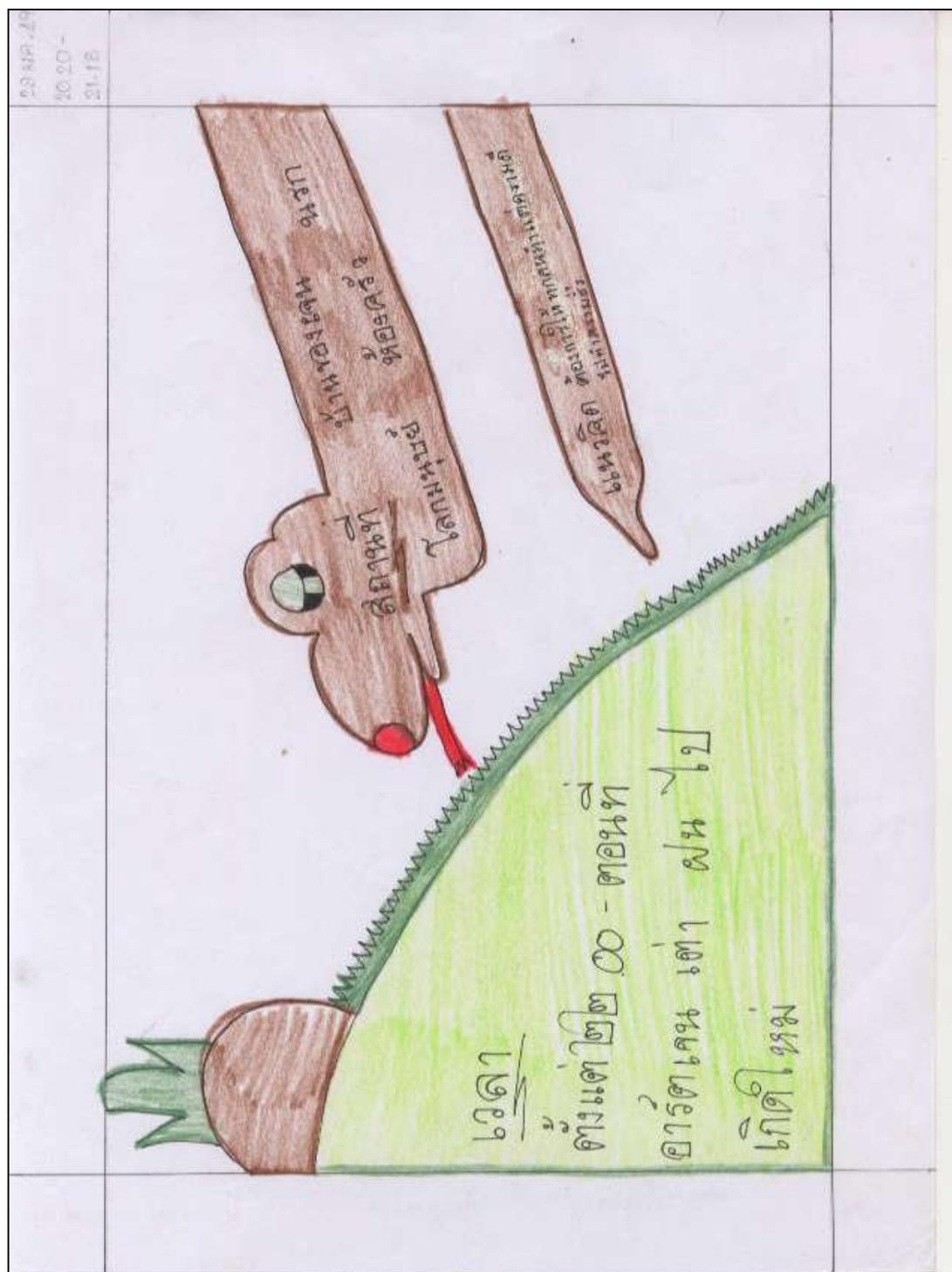
ภาพผนวกที่ 3 ตัวอย่างแผนภูมิโครงเรื่อง เรื่องกงซานของ ค.ช.ธนัฐ แผ่นที่ 3

หน่วยลานเล่าเรื่องเมืองเด็กดี

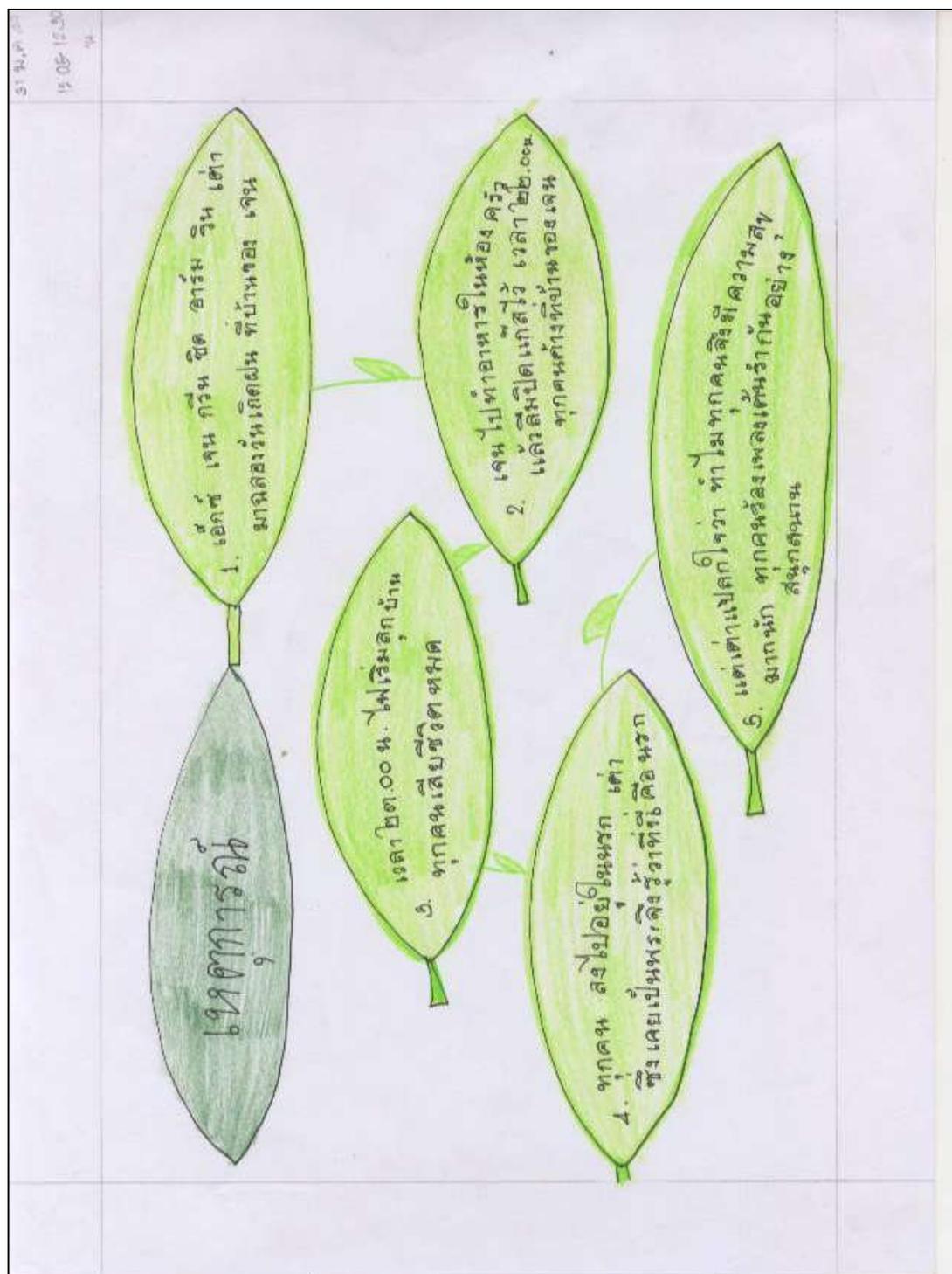
ภาพผนวกที่ 4 ตัวอย่างแผนภูมิโครงเรื่อง เรื่องกงชานของ ด.ช.ชนุญรัฐ แผ่นที่ 4

หน่วยฤทธิแปลงสาร

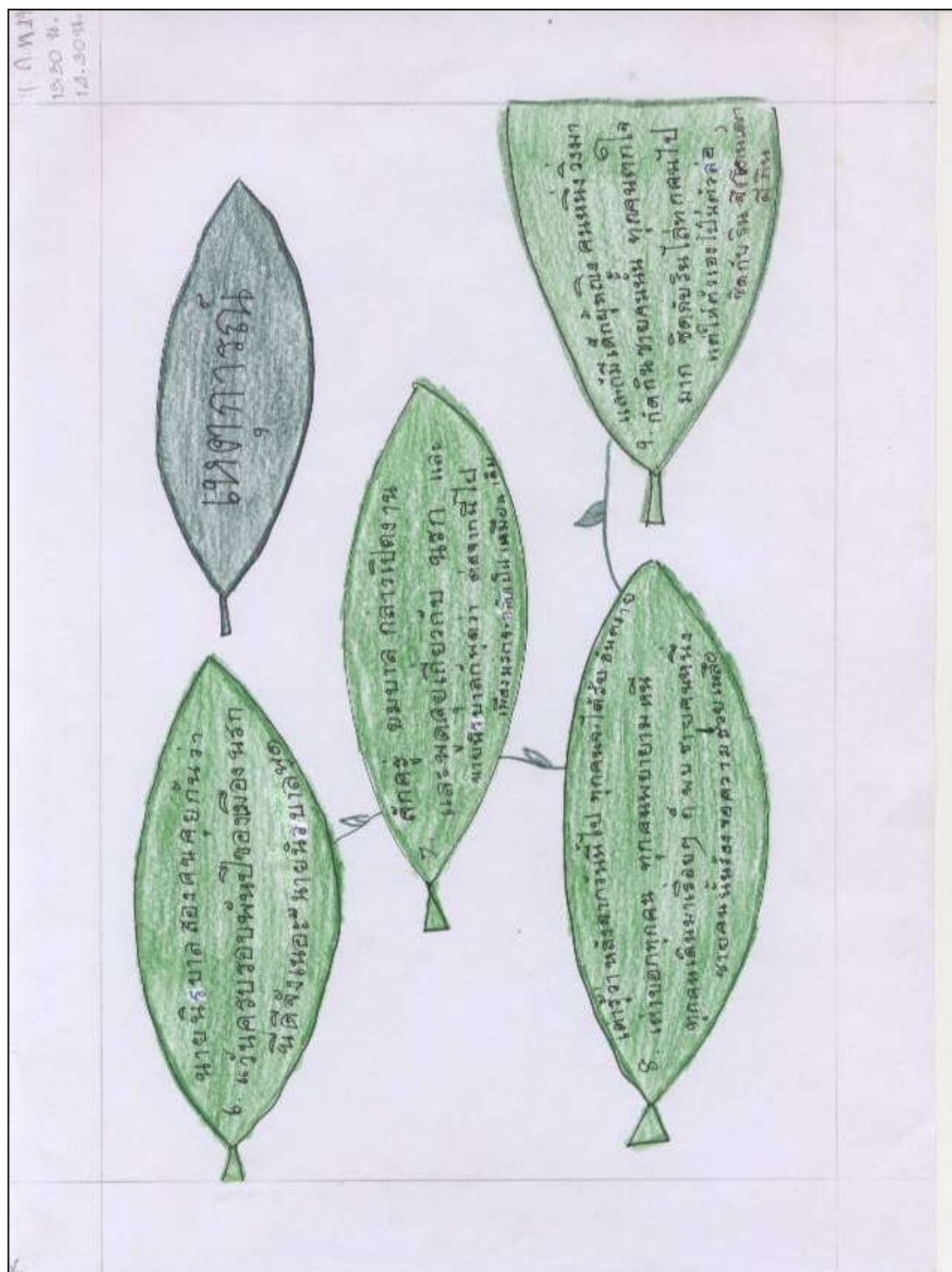
ภาพผนวกที่ 6 ตัวอย่างแผนผังความคิด เรื่องงานปาร์ตี้ในเมืองนรก ของ ค.ญ.คุณัญญา แผ่นที่ 2

หน่วยฤทัยแปลงสาร

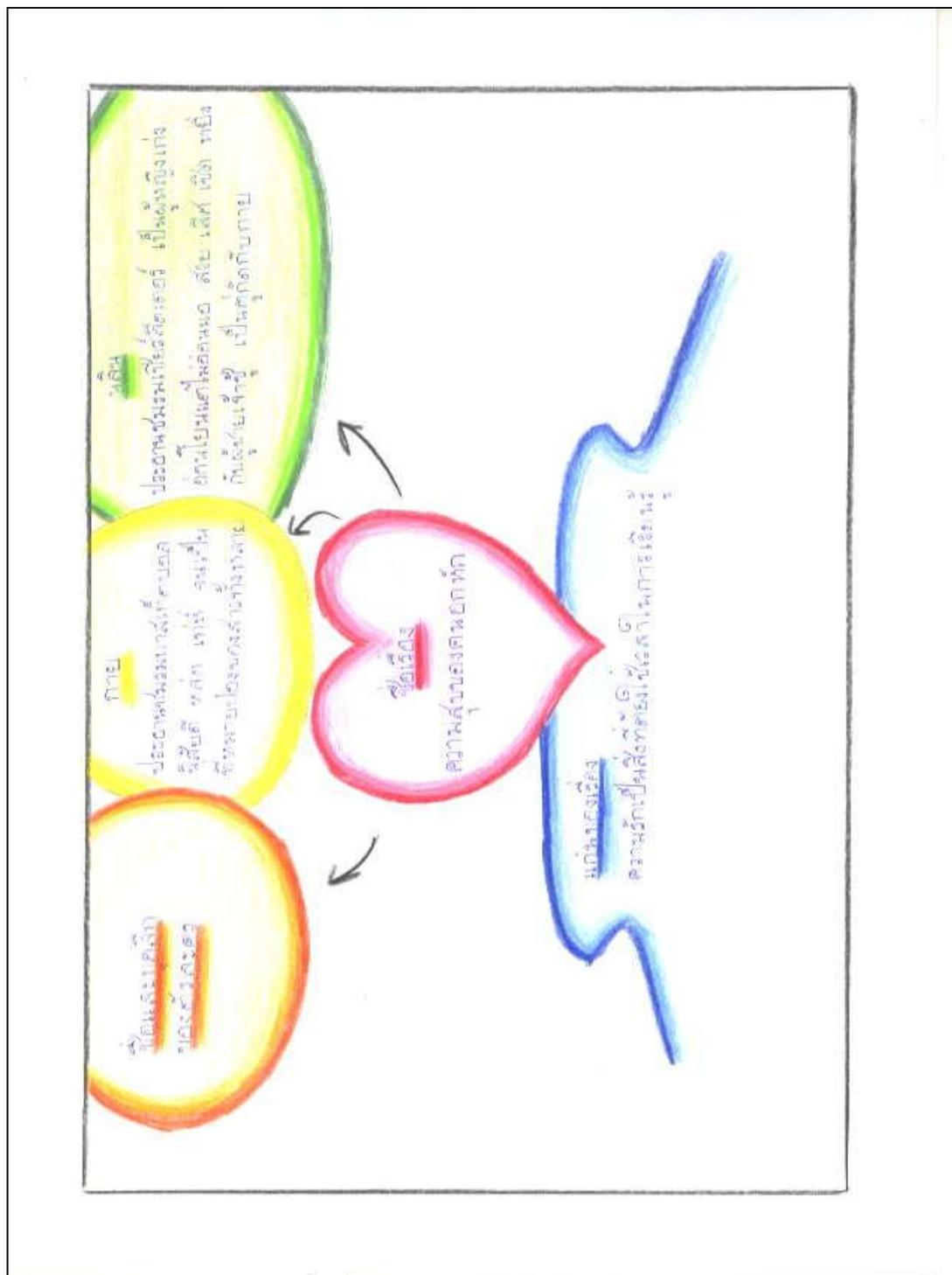
ภาพผนวกที่ 7 ตัวอย่างแผนผังความคิด เรื่องงานปาร์ตี้ในเมืองนรก ของ ด.ญ.คุณัญญา แผ่นที่ 3

หน่วยฤๅษีแปลงสาร

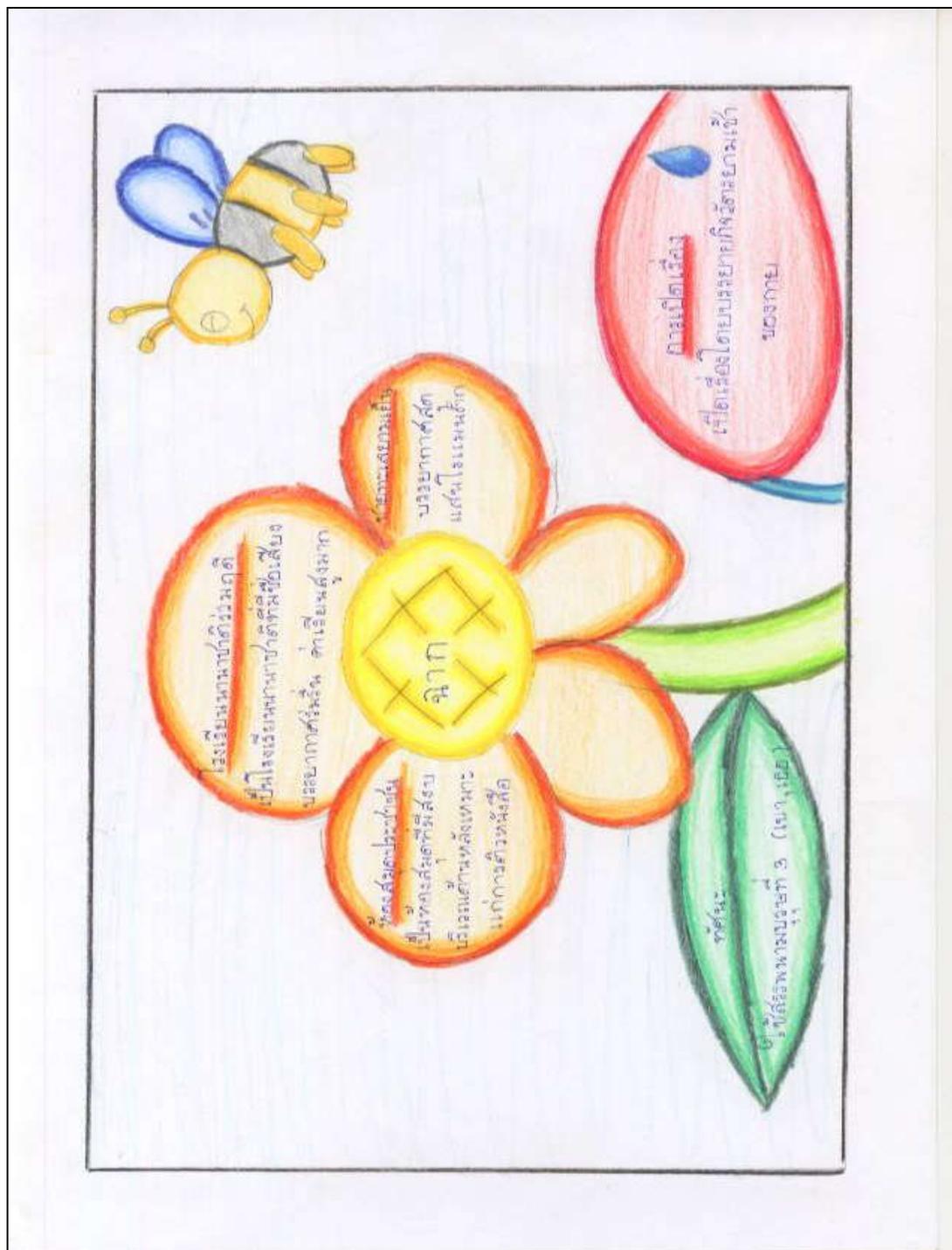
ภาพผนวกที่ 8 ตัวอย่างแผนผังความคิด เรื่องงานปาร์ตี้ในเมืองนรก ของ ค.ญ.คุณัญญา แผ่นที่ 4

หน่วยจินตนาการสั้นเรื่องเล่า

ภาพผนวกที่ 10 ตัวอย่างแผนภูมิโครงเรื่องเรื่องเรื่องความสุขของคนอกหักของ ด.ญ.กรวิมล แผ่นที่ 1

หน่วยจินตนาการสั้นเรื่องเล่า

ภาพผนวกที่ 11 ตัวอย่างแผนภูมิโครงเรื่องเรื่องเรื่องความสุขของคนอกหักของ ด.ญ.กรวิมล แผ่นที่ 2

หน่วยจินตนาการสั้นเรื่องเล่า

1. วัฒนธรรมเป็นรากของงานศิลปะได้เรียน ภายหลังจากเรียนที่จบแล้ว
 ก็มาเรียนศิลปะ และศิลปะที่เรียกว่าศิลปะ เมื่อถึงเวลา
 ที่เกิดความคิดขึ้น นลินชกรเรียนธรรมะที่โรงเรียนศิลปะที่เชียงใหม่
 จนเกิดความคิดเกี่ยวกับศิลปะที่เกี่ยวกับศิลปะที่
 กับตัวเองทั้งคู่ เพราะรักกันดี ๆ ทั้งคู่เป็นคู่ที่
 ของงานศิลปะและศิลปะอื่น ๆ

2. ต่อมา ธรรมะที่เรียนจบแล้วก็ได้เรียนศิลปะ ที่ได้
 อยู่นานพอสมควรก็ได้เรียนศิลปะที่โรงเรียนศิลปะที่เชียงใหม่
 อยู่กับความคิดที่คิด ทวีที่ขาดเรียนเป็นประจำ และ
 เริ่มเรียนศิลปะที่เชียงใหม่

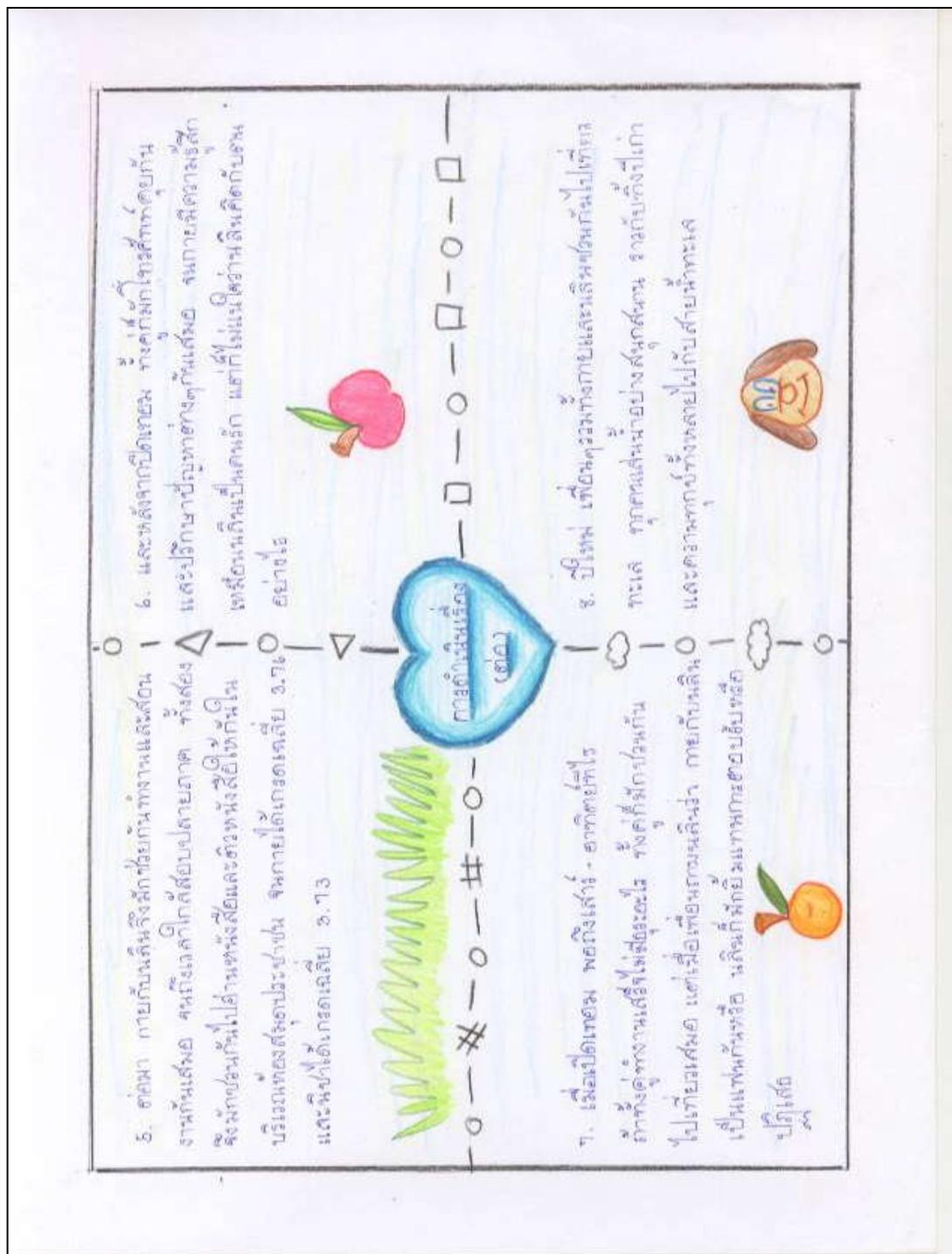
3. เมื่อมีเรื่องเล่าในงานศิลปะที่ต่าง ๆ ภายหลังจากได้
 เพียงไม่กี่วัน ก็ได้อ่านหนังสือและดูหนังไทย ๆ ที่เรียนก็ได้
 ภายหลังจากเรียนจบแล้ว มีเพียงงานประติมากรรมที่ได้จาก
 วัสดุ ที่ได้อ่านหนังสือได้ จึงต้องทำผลงานเองได้
 ก่อน มีเพียงงานประติมากรรม ที่ทั้งงานประติมากรรมที่เสร็จตามเวลา
 ที่ครูครูกำหนด

4. ภายหลังจากได้เรียนศิลปะที่โรงเรียน แต่เรียนได้
 ที่ที่ทำงานศิลปะที่ทำงานจากโรงเรียน ทั้งจาก นลินชกร
 เช่นเขียนศิลปะที่โรงเรียนแล้ว ' ที่ที่ทำงานศิลปะที่โรงเรียน
 ก็ออกจากงานประติมากรรม จึงเกิดความคิดที่จะทำ และเข้า
 มาช่วยสอนได้ ทวีที่ทำงานศิลปะที่โรงเรียนแล้ว
 นลินชกร และกำลังเรียนศิลปะ ส่วนนลินชกรที่เรียน
 มีครูที่ทำงานศิลปะที่โรงเรียน

ภาพนี้เป็นเรื่อง

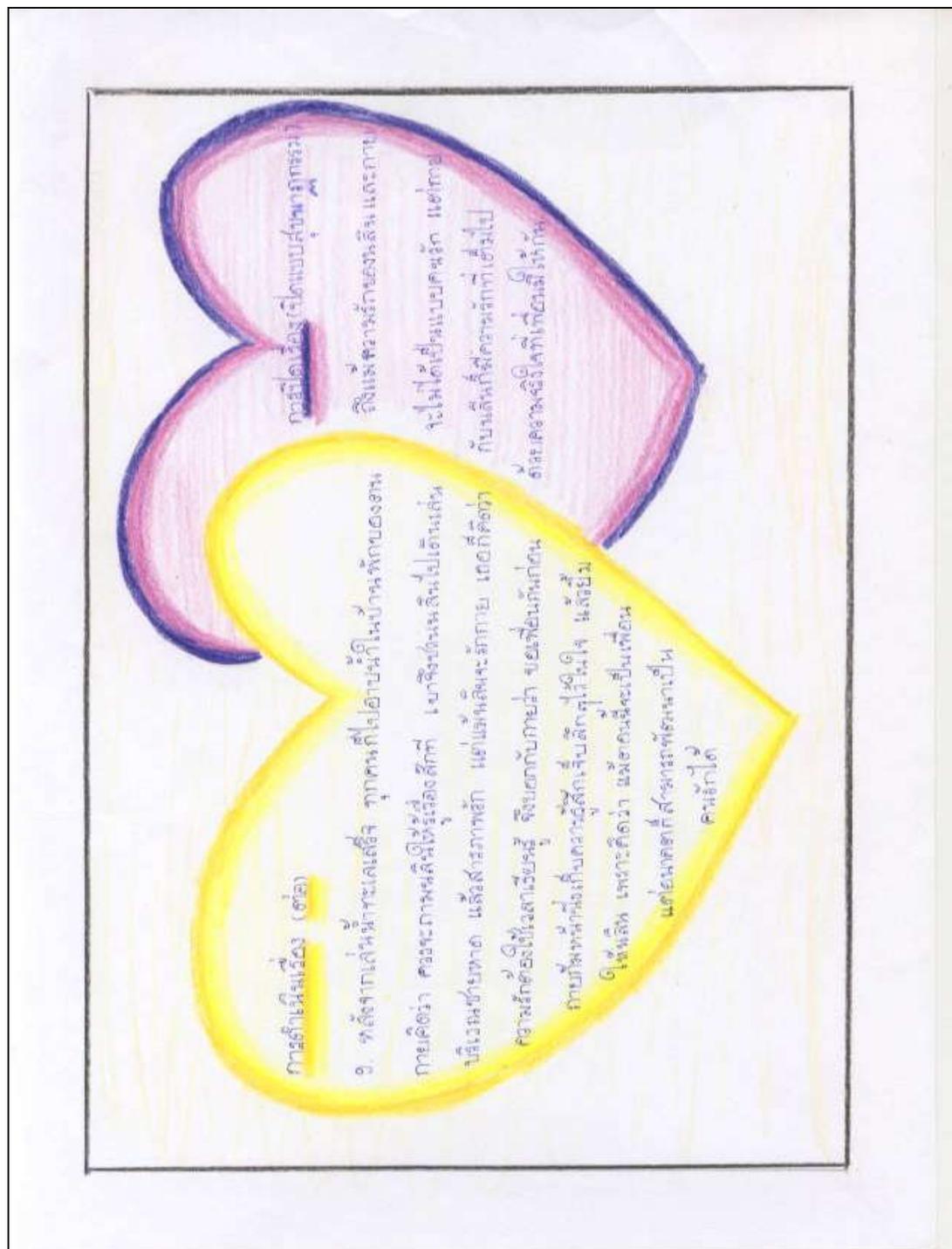
ภาพผนวกที่ 12 ตัวอย่างแผนภูมิโครงเรื่องเรื่องความสุขของคนอกหักของ ด.ญ.กรวิมล แผ่นที่ 3

หน่วยจินตนาการสั้นเรื่องเล่า

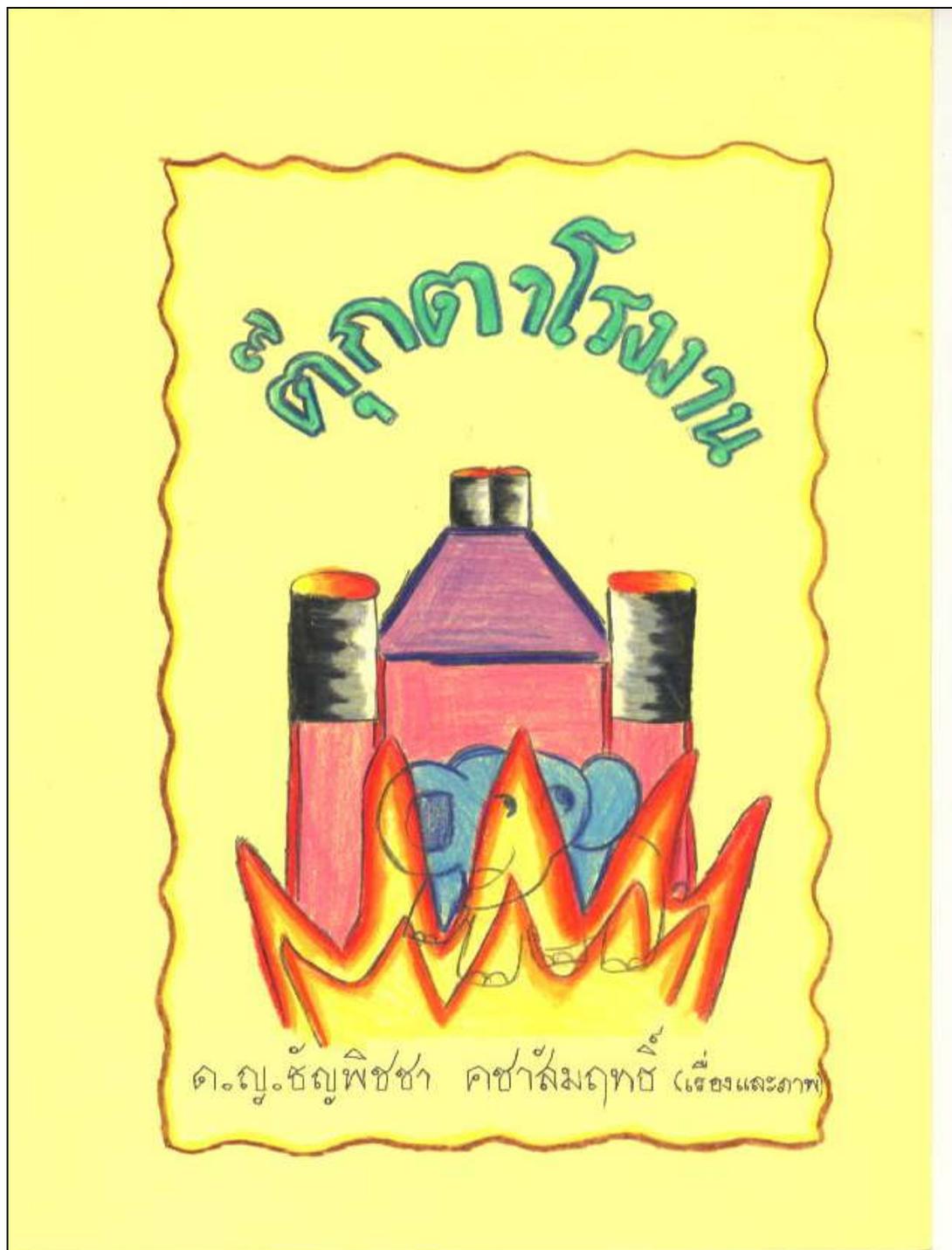
ภาพผนวกที่ 13 ตัวอย่างแผนภูมิโครงเรื่องเรื่องความสุขของคนอกหักของ ด.ญ.กรวินท์ แผ่นที่ 4

หน่วยจินตนาการสั้นเรื่องเล่า

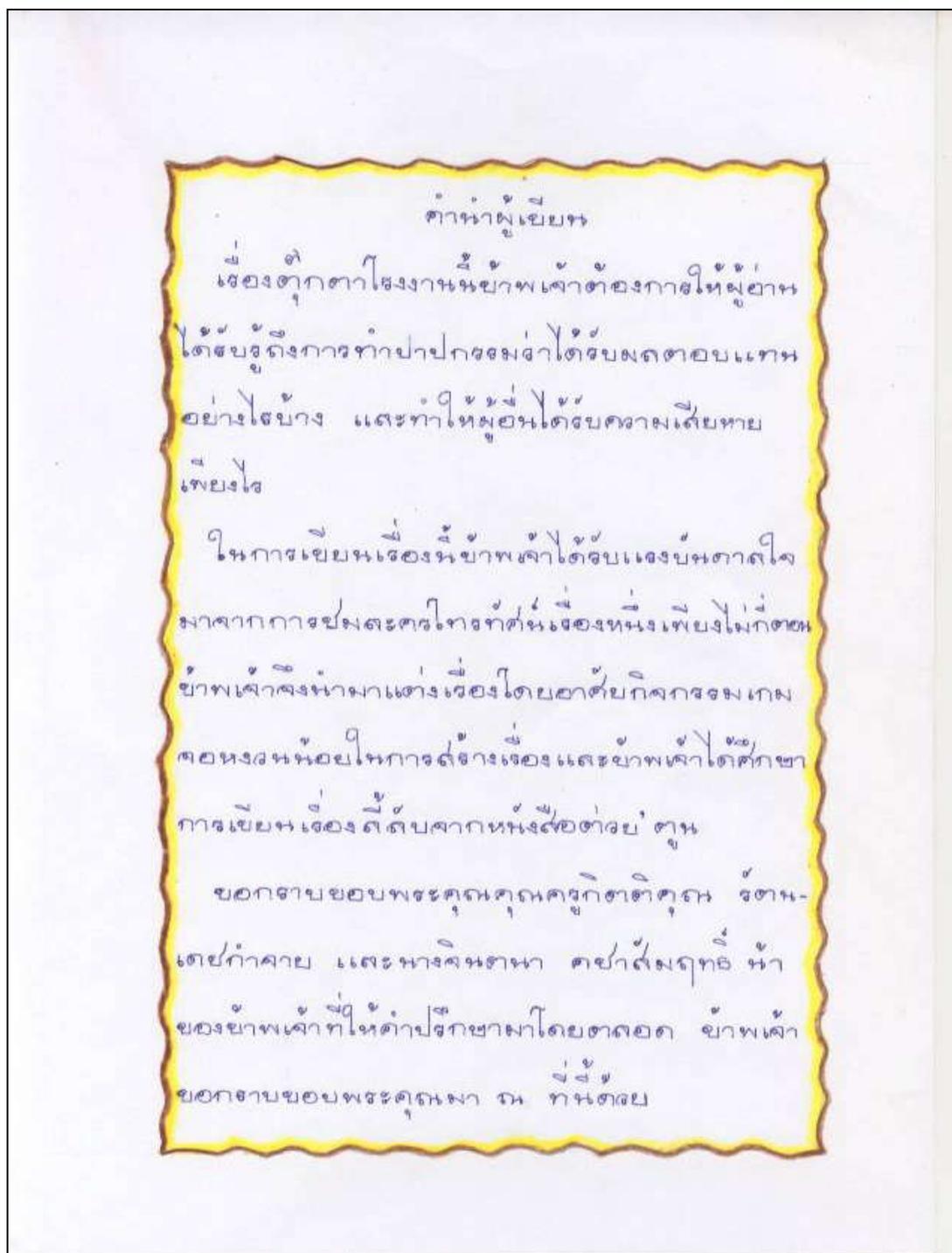
ภาพผนวกที่ 14 ตัวอย่างแผนภูมิโครงเรื่องเรื่องความสุขของคนอกหักของ ด.ญ.กรวิมล แผ่นที่ 5

หน่วยจอหงวนน้อย

ภาพผนวกที่ 15 ตัวอย่างวรรณกรรม เรื่องตุ๊กตาโรงงาน ของ ด.ญ.รัชฎาพิชชา แผ่นที่ 1

หน่วยจอหงวนน้อย

ภาพผนวกที่ 16 ตัวอย่างวรรณกรรม เรื่องตึกตาโรงงาน ของ ด.ญ.ฉัญพิชชา แผ่นที่ 2

หน่วยจอหงวนน้อย

สารบัญ		หน้า
ตุ๊กตาโรงงาน	ตอนที่ 1	1
ตุ๊กตาโรงงาน	ตอนที่ 2	4
ตุ๊กตาโรงงาน	ตอนที่ 3	8

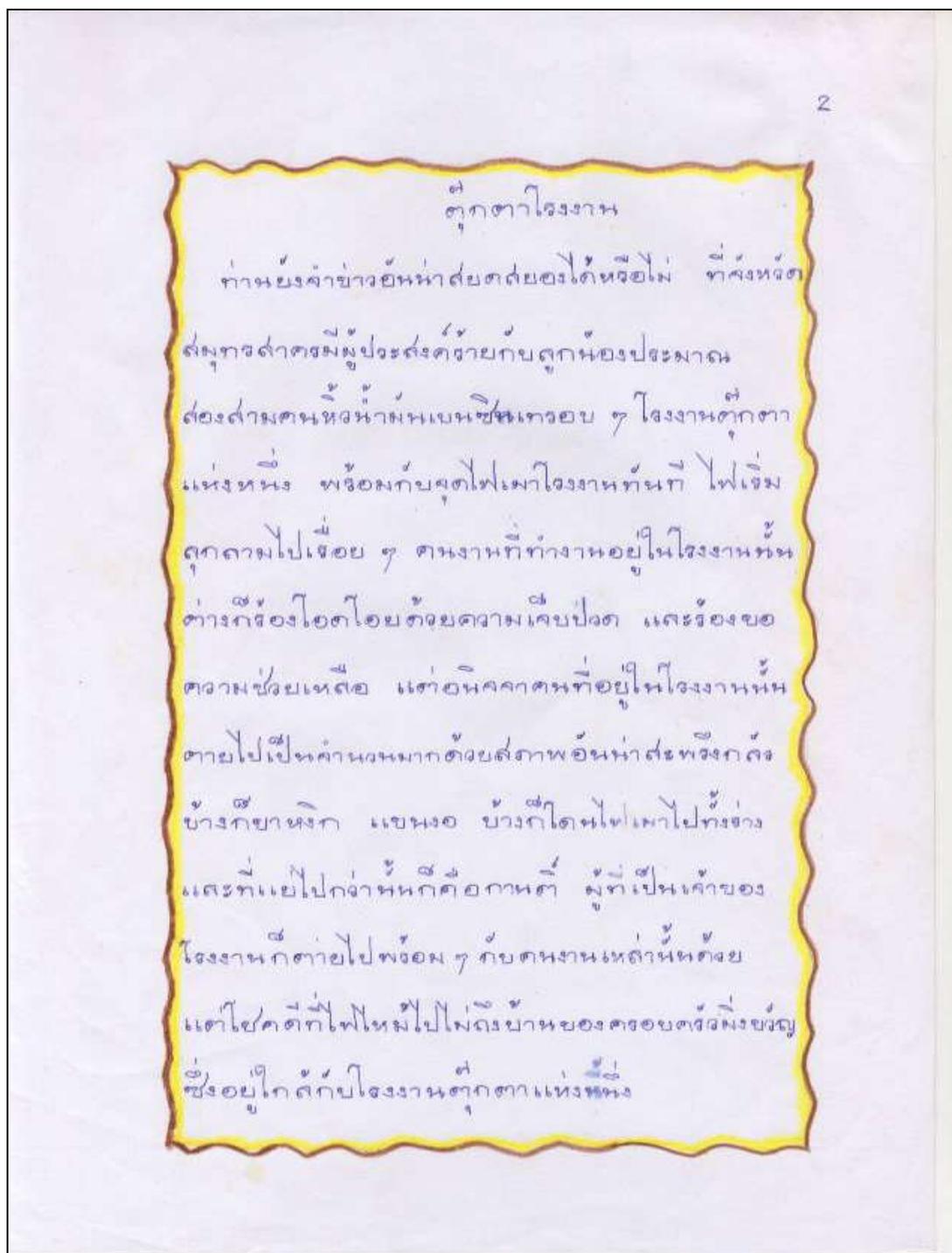
ภาพผนวกที่ 17 ตัวอย่างวรรณกรรม เรื่องตุ๊กตาโรงงาน ของ ด.ญ.ฉัญพิชชา แผ่นที่ 3

หน่วยจอหงวนน้อย

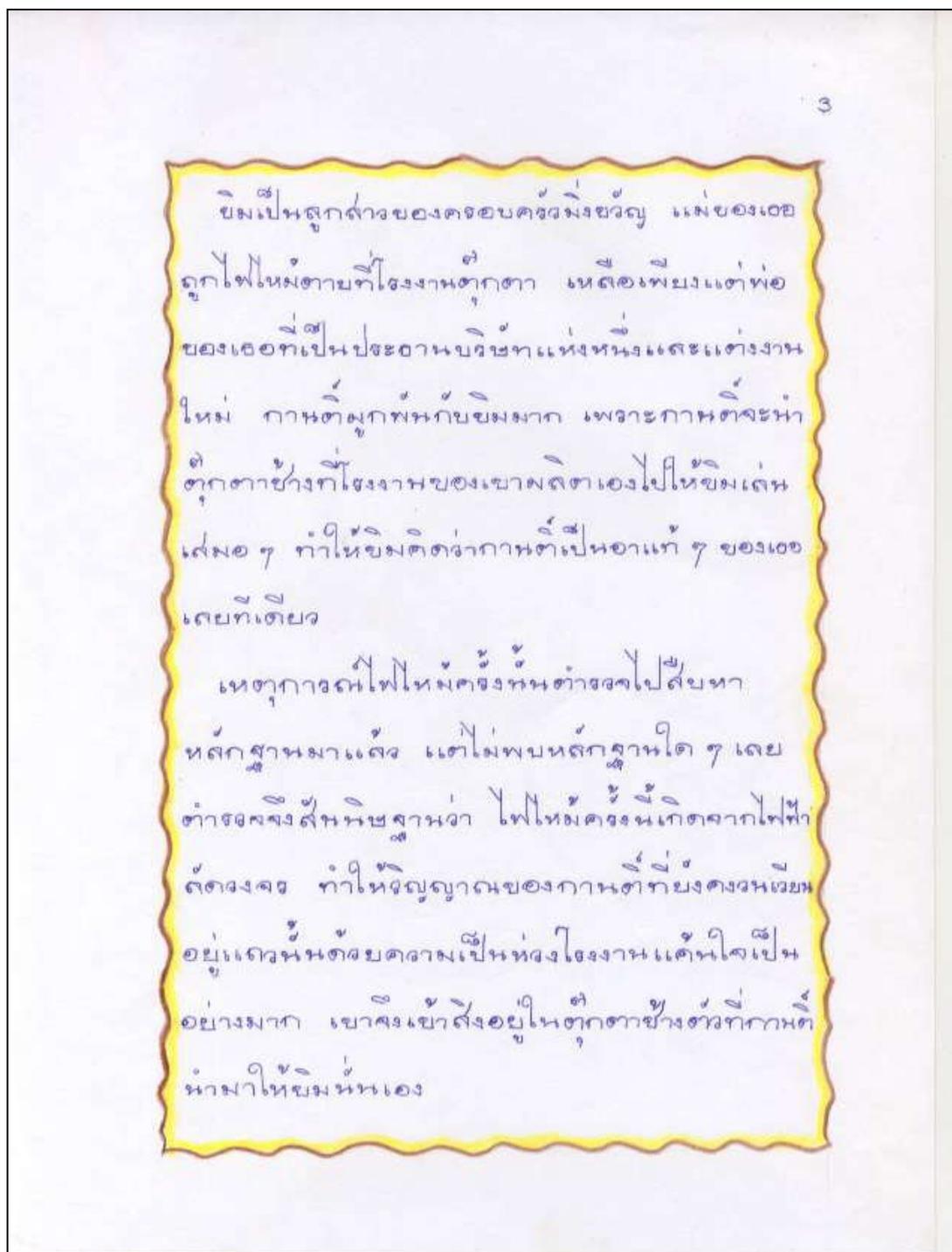
ภาพผนวกที่ 18 ตัวอย่างวรรณกรรม เรื่องตึกตาโรมาน ของ ด.ญ.ฉัญพิชชา แผ่นที่ 4

หน่วยจอหงวนน้อย

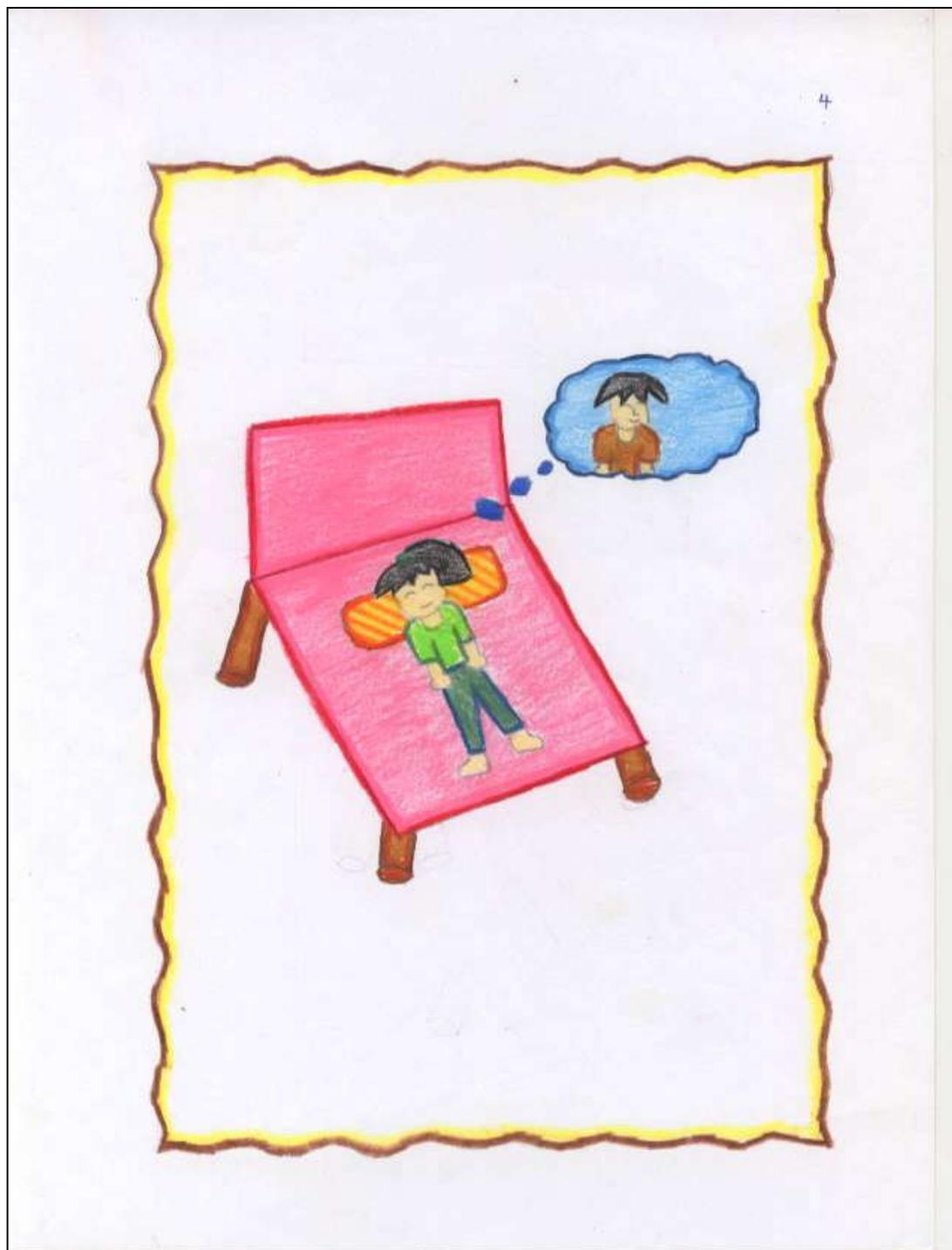
ภาพผนวกที่ 19 ตัวอย่างวรรณกรรม เรื่องตึกตาโรงงาน ของ ด.ญ.ฉัญพิชชา แผ่นที่ 5

หน่วยจอหงวนน้อย

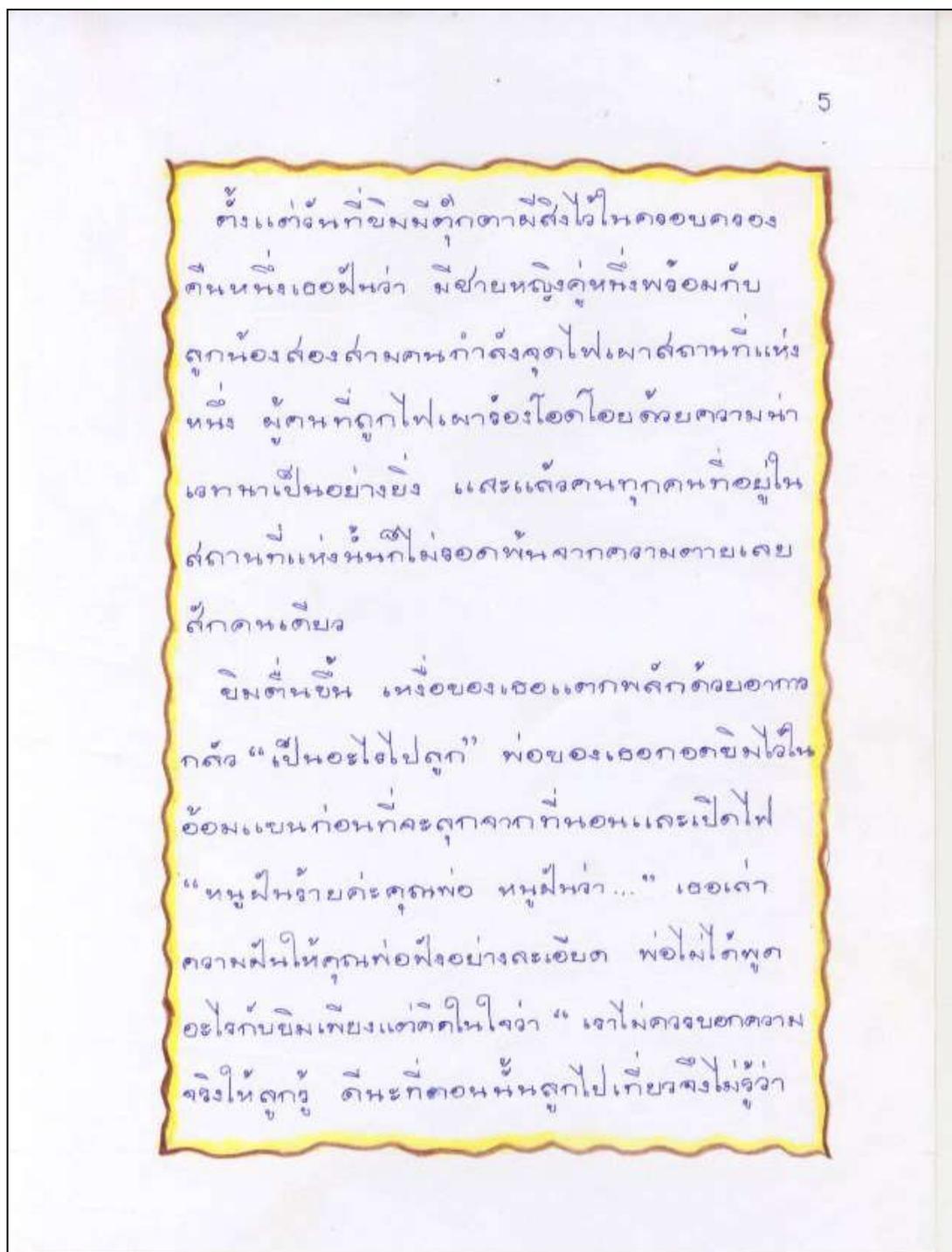
ภาพผนวกที่ 20 ตัวอย่างวรรณกรรม เรื่องตุ๊กตาโรงงาน ของ ด.ญ.ฉัญพิชชา แผ่นที่ 6

หน่วยจอหงวนน้อย

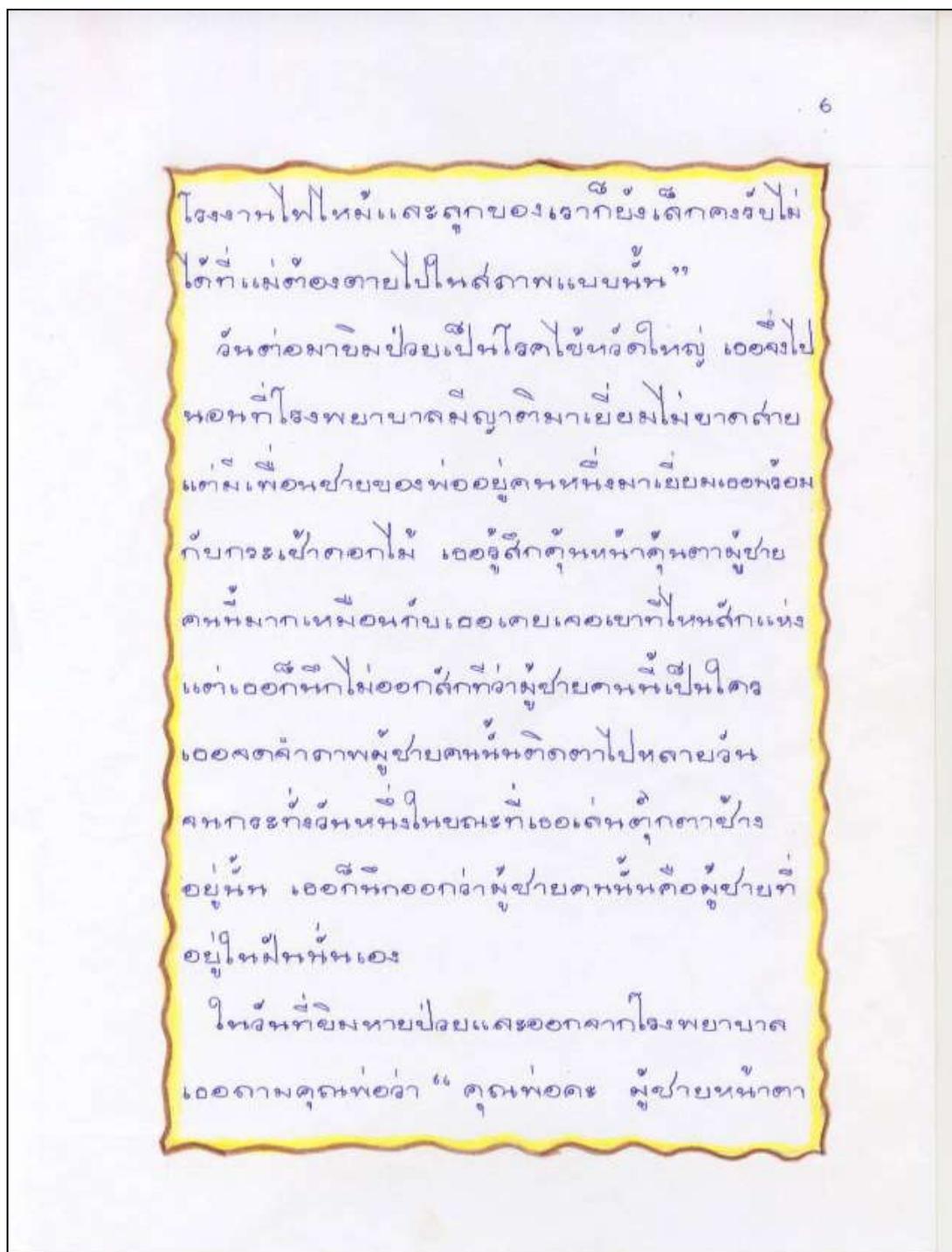
ภาพผนวกที่ 21 ตัวอย่างวรรณกรรม เรื่องตุ๊กตาโรงงาน ของ ด.ญ.ฉัญพิชชา แผ่นที่ 7

หน่วยจอหงวนน้อย

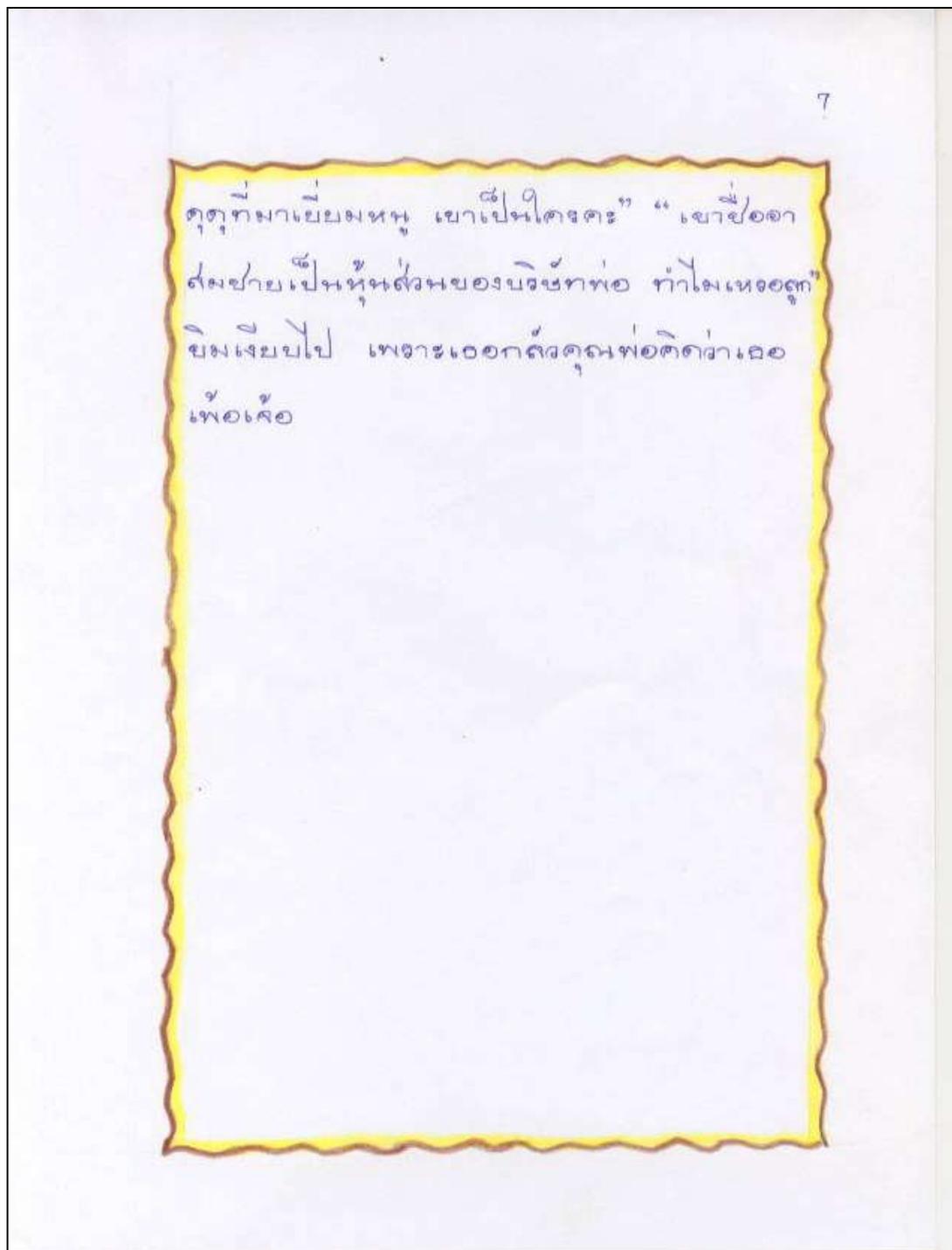
ภาพผนวกที่ 22 ตัวอย่างวรรณกรรม เรื่องตุ๊กตาโรงงาน ของ ด.ญ.ฉัญพิชชา แผ่นที่ 8

หน่วยจอหงวนน้อย

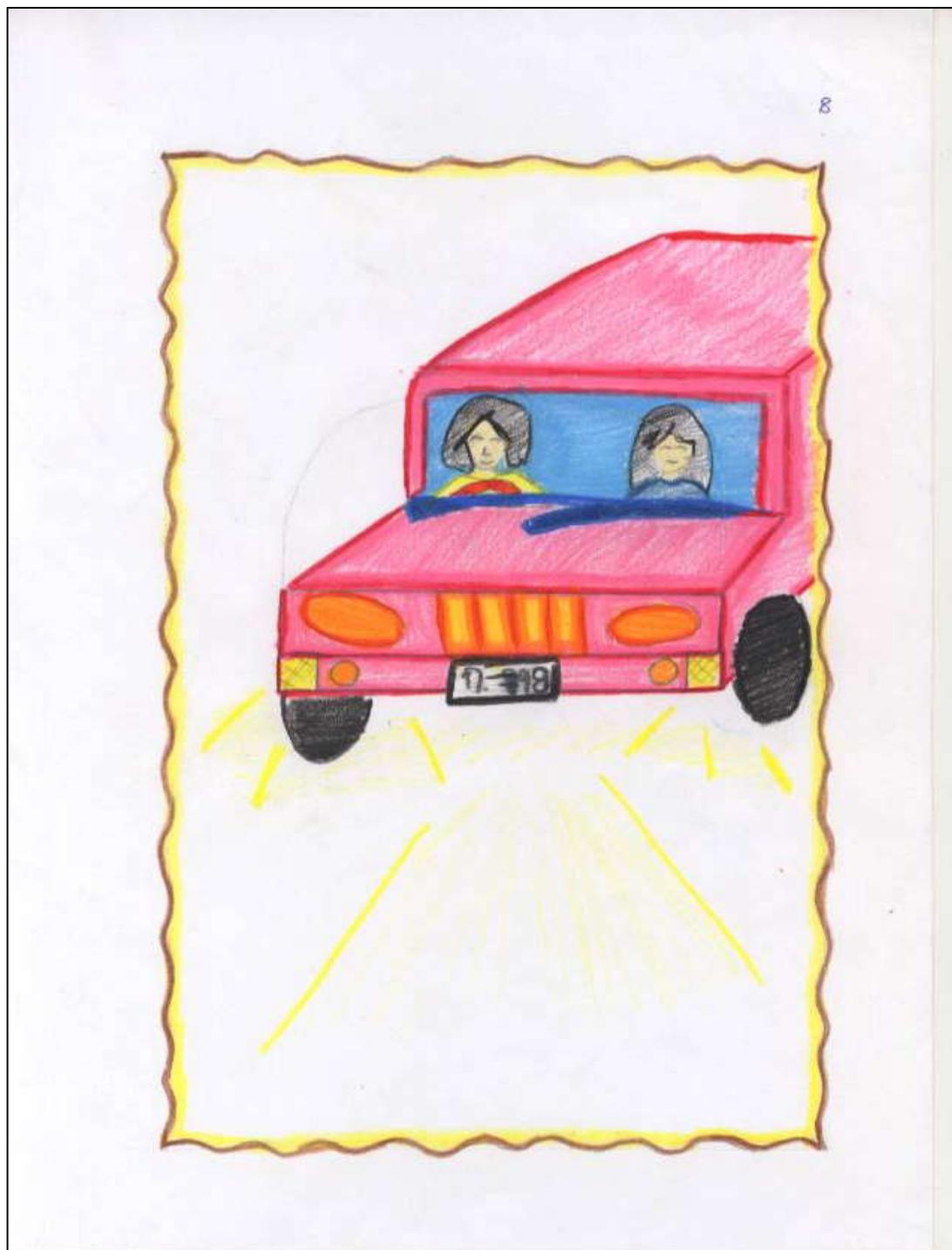
ภาพผนวกที่ 23 ตัวอย่างวรรณกรรม เรื่องตุ๊กตาโรงงาน ของ ด.ญ.ฉัญพิชชา แผ่นที่ 9

หน่วยจอหงวนน้อย

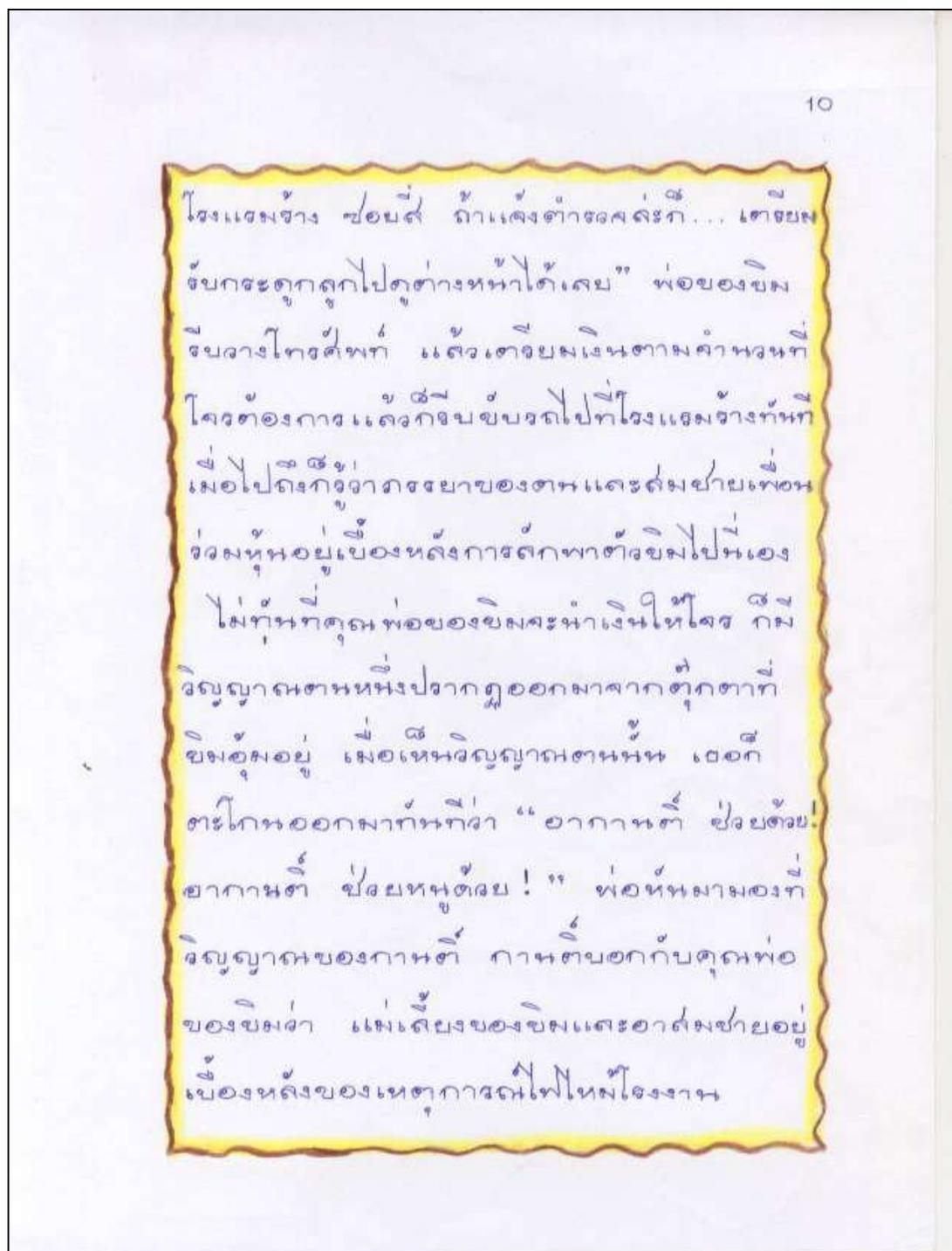
ภาพผนวกที่ 24 ตัวอย่างวรรณกรรม เรื่องตุ๊กตาโรงงาน ของ ด.ญ.ฉัญพิชชา แผ่นที่ 10

หน่วยจอหงวนน้อย

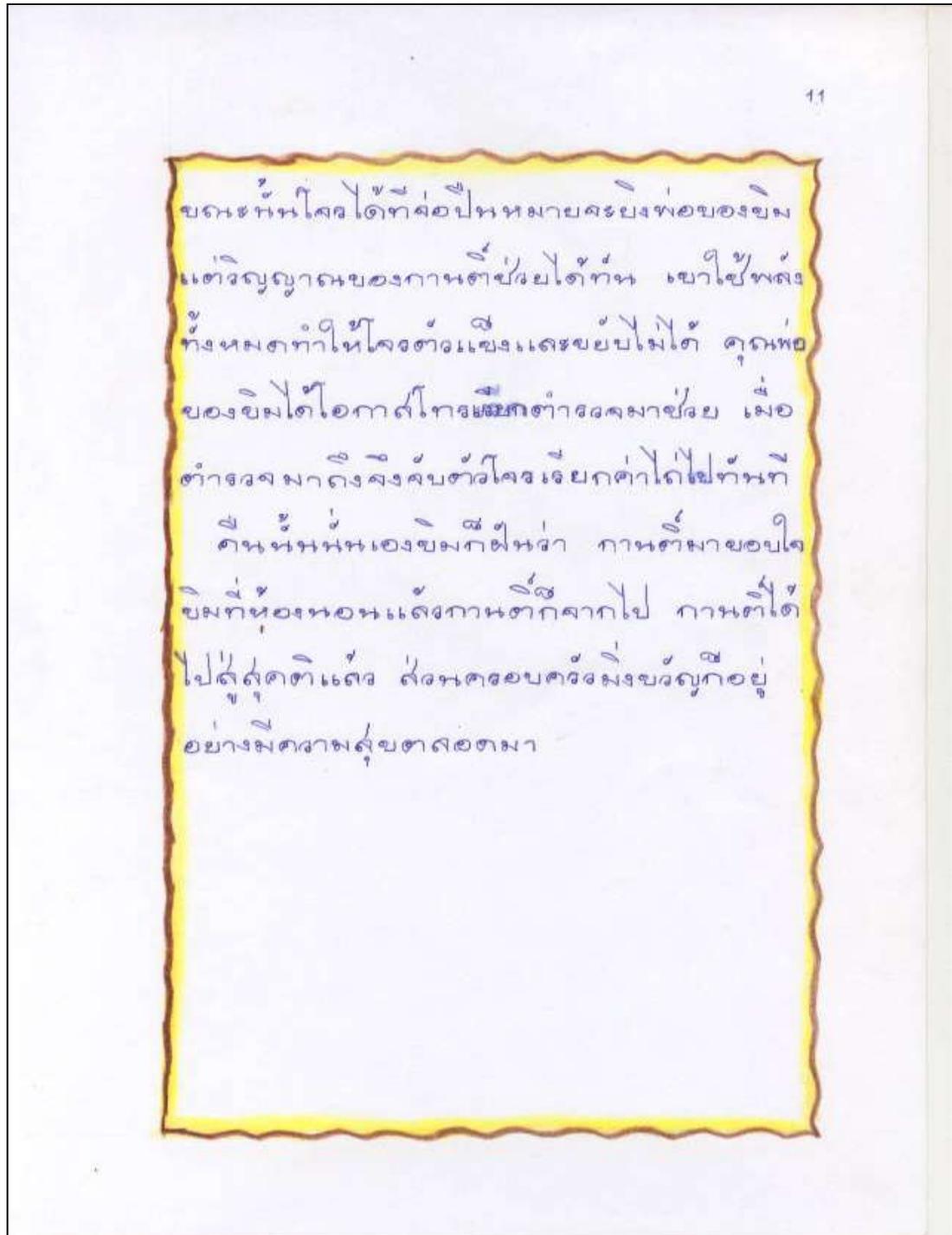
ภาพผนวกที่ 25 ตัวอย่างวรรณกรรม เรื่องตุ๊กตาโรงงาน ของ ด.ญ.ฉัญพิชชา แผ่นที่ 11

หน่วยจอหงวนน้อย

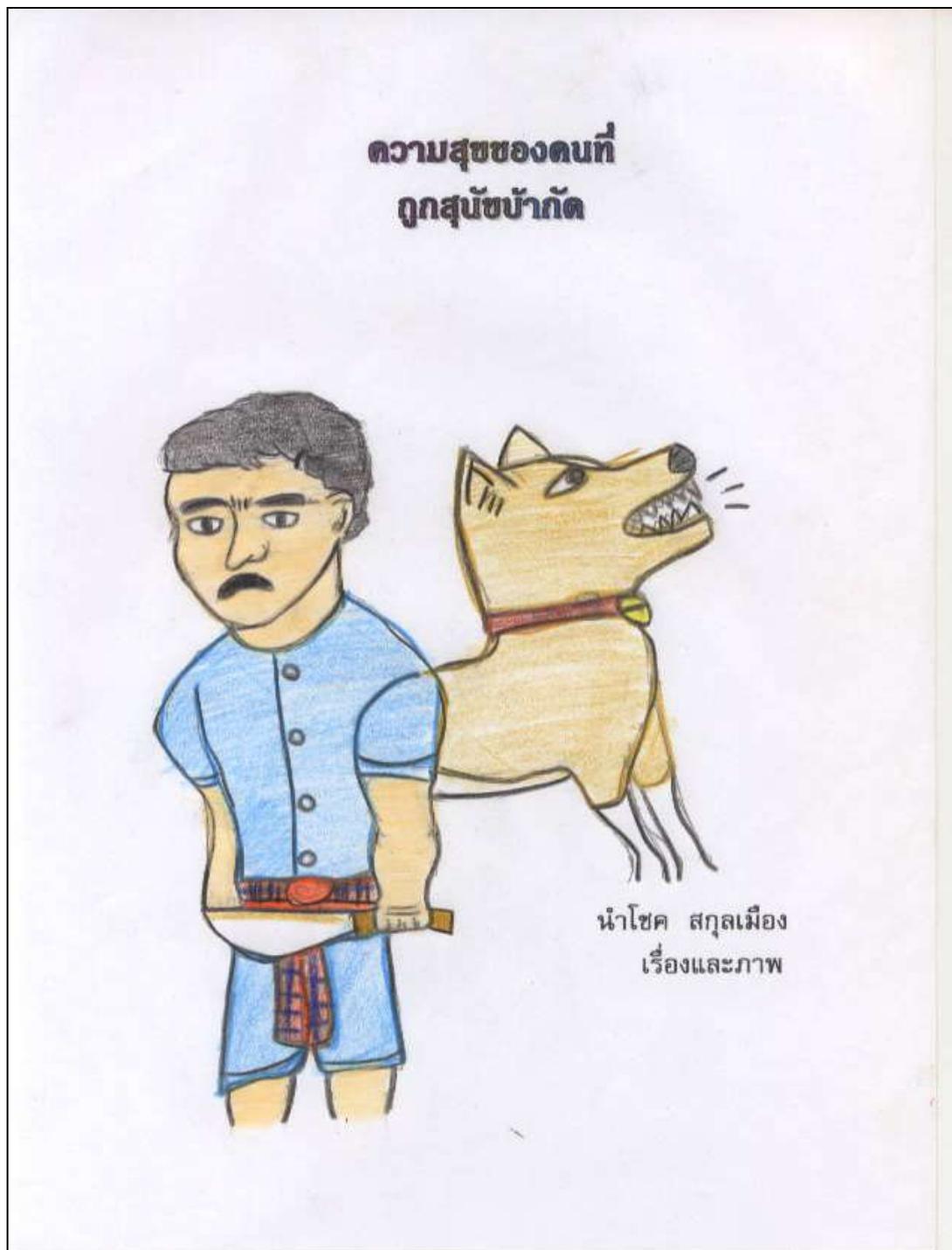
ภาพผนวกที่ 27 ตัวอย่างวรรณกรรม เรื่องตูกตาโรงงาน ของ ด.ญ.ฉัญพิชชา แผ่นที่ 13

หน่วยจอหงวนน้อย

ภาพผนวกที่ 28 ตัวอย่างวรรณกรรม เรื่องตุ๊กตาโรงงาน ของ ด.ญ.ฉัญพิชชา แผ่นที่ 14

หน่วยร้อยคำนำเรื่อง

ภาพผนวกที่ 29 ตัวอย่างการเขียนเรื่องความสุขของคนที่ถูกสุนัขกัด ของ ด.ช.นำโชค แผ่นที่ 1

หน่วยร้อยคำนำเรื่อง

ความสุขของคนที่ถูกสุนัขบ้ากัด

“เฮ้อ! ทำไมไม่ต้องมากอยรับจ้างตัดหญ้าคนเดียวด้วยวะ เพราะไอ้เจ้าบรรจบลูกเวรคนนั้นคนเดียว ไม่น่าทิ้งกูไปเลย” ผู้เฒ่าบรรจบนั่งบนแคร่ไม้เก่าๆ หน้ากระท่อมมุงจากหลังเล็ก ๆ ของตน บ่นพึมพำถึงชีวิตอันไร้ค่าของคน ที่จำเป็นต้องออกไปทำงานรับตัดหญ้าเพื่อหาเลี้ยงชีวิต

ผู้เฒ่าบรรจบมีอาชีพรับจ้างตัดหญ้ามานานสองปีแล้ว ตั้งแต่ที่แกต้องใช้ชีวิตอยู่เพียงลำพัง แกเป็นคนขยันทำงาน ทำงานทุกวัน ไม่เคยหยุดแม้แกจะอายุมากแล้วก็ตาม แต่จะทำอย่างไรได้เล่า ถ้าแกไม่ทำงานแกก็จะอดตาย

วันนี้ก็เช่นกันแกออกไปทำงานรับจ้างตัดหญ้าเช่นเคย ระหว่างทางที่แกเดินทางไปทำงานบ้านยายม้วยเป็นทางที่มีสุนัขจรจัดอาศัยอยู่มากและแกก็คุ้นเคยกับสุนัขเหล่านั้นเป็นอย่างดี แต่ก่อนที่จะไปถึงบ้านยายม้วย แกดันชุ่มซำเดินไปเหยียบหางของเจ้าค้าง สุนัขตัวผู้แสนดุร้ายที่เป็นโรคพิษสุนัขบ้าทำให้เจ้าค้างเกิดความโมโหเป็นกำลัง วิ่งไล่กัดผู้เฒ่าบรรจบ

“ช่วยด้วย... ช่วยกูด้วย... ไอ้หมาบ้ามันวิ่งไล่กัดกู กูวิ่งหนีมันไม่ไหวแล้วโว้ย” เสียงเสียงผู้เฒ่าบรรจบเจ้าค้างกลับร้อง “เอ็ง! เอ็ง!” วิ่งหางจุกตุตไปอย่าง ไม่คิดชีวิต มีดในมือผู้เฒ่าบรรจบเป็อนเสียดเสียแล้ว ผู้เฒ่าบรรจบนอนร้องครวญครางด้วยความเจ็บปวดและพยายามพุงตัวลุกขึ้นเอง เพราะไม่มีใครมาช่วย ด้วยเหตุที่ตาแกวิ้งหนีเจ้าหมาบ้านั้นเป็นทางเปลี่ยวไม่มีใครเดินเข้าออก ผู้เฒ่าจึงต้องเดินลากขาที่จุ่ม ไซกด้วยเลือดด้วยความเจ็บปวดไปตามทางที่จะไปโรงพยาบาล

หน่วยร้อยคำนำเรื่อง

หลังจากเผ่าที่แสนอาภัพกลับมาจากโรงพยาบาลก็ยังไม่สามารถออกไปทำงานได้ เพราะเหตุที่แกยังเจ็บแผลอยู่ แต่ด้านแกยังนอนรออยู่เฉยๆ ก็อาจจะไม่มีชีวิตรอด แกจึงพุงร่วงอันโรยราออกไปนอกร้านเพื่อสู้เงินเสี้ยม นายหน้าค้าเงินที่คิดดอกเบี้ยแสนแพง ถึงแม้เผ่าอาภัพจะรู้เช่นนั้นแต่แกจะทำอย่างไรได้เล่า เพราะถ้าแกไม่สู้เงินเสี้ยมก็ไม่มีเงินซื้ออาหารเพื่อประทังชีวิตให้อยู่รอด

“ก๊อก! ก๊อก! เสี้ยมครับ! เสี้ยมครับ!” คาแก่แสนอาภัพเคาะประตูเรียกเสี้ยมด้วยเสียงอันแหบพร่า เสี้ยม นายหน้าค้าเงินจอม โหดเปิดประตูออกมา

“อ้าว! มีอะไรวะ” เสี้ยมถามด้วยน้ำเสียงอันขึงขัง

“คือ...คือผมจะมาขอขืมเงินเสี้ยมชักร่น้อยนะครับ” คาแก่ตอบด้วยน้ำเสียงที่อ่อนน้อม

“ไอนิดหน่อยของแกมันเท่าไร” เสี้ยมมุงถามด้วยความอยากรู้

“เออ...เออแค่ห้าร้อยก็พอครับเสี้ยมให้พอเลี้ยงตัวได้สักเจ็ดแปดวัน”

เผ่าอาภัพตอบด้วยน้ำเสียงอันน่าสงสาร

“ห้าร้อย ฮ่า! ฮ่า! ฮ่า! ห้าร้อยจะเอาไปทำอะไร เอาจืมไปพันเลยดีกว่า” เสี้ยมแย้ง

“ไม่เป็นไรผมเอาห้าร้อยก็พอครับ” เผ่าปฏิเสศ

“อะอะห้าร้อยก็ห้าร้อยเอาไป” เสี้ยมยื่นเงินห้าร้อยบาทให้เผ่าอาภัพขอบคุณและก็ลากลับไป

แปดวันผ่านไป เสี้ยมกับลูกน้องร่างสูงใหญ่สองคนมาพบเผ่าบรรจงถึงบ้าน

หน่วยร้อยคำนำเรื่อง

“เฮ้ย!เฮ้ย! ไอ้แกมึงออกมานี่ซิ” เสียงหน้าเลือดตะโกนเรียกเผ่า
บรรจงแต่เช้าครู่

“ครับ ครับ มาแล้วครับ” เผ่าบรรจงออกมารับแขกแต่ต้องตกใจ
เพราะเสียงมาทวงหนี้ แต่แกยังไม่มียังเงินใช้หนี้ จึงขอผัดผ่อนไปก่อน
เสียงซู่ซ่าหับให้ใช้หนี้เร็วๆ ไม่งั้นมันจะฆ่าให้ตาย น้ำตาของผู้เผ่าที่นำ
สงสารไหลรินคิดถึงลูกชายสุดที่รักเหม่อมองไปทางกรุงเทพฯ ที่อยู่ไกล
แสนไกล

“ปิ่น!ปิ่น!บริน!บริน!” เสียงความซุลมุนในกรุงเทพฯ ปลุกให้
บรรจบตื่นจากการหลับไหล เขาอาบน้ำแต่งตัวเพื่อไปทำงานใน เช้าครู่
เมื่อบรรจบขับรถไปถึงที่ทำงานก็เห็นว่า เพื่อนคนหนึ่งไม่มาทำงาน จึง
สอบถามเพื่อนคนอื่นในที่ทำงานทราบความว่า เพื่อนคนนั้น ไปจัดงาน
ศพให้พ่อที่ถูกรถชนตายเมื่อคืนวาน บรรจบจึงเดินทางไปรดน้ำศพพ่อ
ของเพื่อน เมื่อบรรจบไปถึงก็เห็นเพื่อนร่ำไห้ถึงพ่ออันเป็นที่รักการจาก
ไปของพ่อทำให้เขารู้สึกกรันทศโงมมาก

“ฮือ ฮือ พ่อ! พ่อ! พ่อไม่น่าจากผมไปเร็วขนาดนี้เลย พ่อ...พ่อ...
พ่อคือคนมีพระคุณที่สุดในชีวิตผม” เพื่อนของบรรจบร่ำไห้ถึงพระคุณ
ของพ่อที่มีต่อตน ทำให้บรรจบคิดถึงพ่อของตนและต้องการกลับไป
เยี่ยม เมื่อรดน้ำศพเสร็จ บรรจบจึงเดินทางกลับไปบ้านเกิดของตน
ระหว่างทางหนูน้อยก็นึกถึงเรื่องในอดีตที่ตนพบเห็นเมื่อยังเล็ก

“โอ้! มีร้านขายไก่ย่างด้วยหรือ ตอนนั้นยังไม่เห็นมีเลย ฮ้าว! แล้ว
ร้านกล้วยทอดฝั่งนั้นหายไปไหนแล้วละ” บรรจบนึกถึงสถานที่ในอดีต
ที่เปลี่ยนแปลงไปตามกาลเวลา ไม่นานนักเขาก็เดินทางมาถึงบ้านของตน

หน่วยร้อยคำนำเรื่อง

เขาจอดรถมองไปยังบ้านของตน เขาเห็นพ่อของเขายืนคุยกับตาตี๋วัน
กับชายร่างสูงใหญ่สองคนจึงเข้าไปดูอย่างกล้าๆ กลัวๆ เฒ่าบรรจงหัน
มาเห็นพอดี

“ บรรจบลูกพ่อ! ” เฒ่าบรรจงเรียกลูกด้วยเสียงอันสั้นเครือบรรจบ
วิ่งไปหาพ่อ

“ พ่อ พ่อครับผมกลับมาแล้ว ” บรรจบถึงกับร้องไห้

“ แกลกลับมาทำไม! ” เฒ่าบรรจงต่อว่าลูกทั้งน้ำตา

“ พ่อครับผมขอโทษ ” บรรจบก้มลงกราบเท้าพ่อของตน เฒ่า
บรรจงจึงนึกถึงเรื่องเมื่อสองปีที่แล้วที่บังคับลูกให้แต่งงาน

“ ก็ได้... ช่ายกโทษให้ ” พ่อเฒ่าตอบทั้งน้ำตา

“ เอ๊ย! อย่าเพิ่งมาซึ่งกันตอนนี้แล้วเงินข้าจะให้ไหม ” เสี้ยฮัง
ตะโกนขัด

“ เงินอะไรหรือพ่อ? ” หนูน้อยจุนง

“ คือ... พ่อไปกู้เงินเสียเข้ามา ตอนนั้นพ่อไม่มีเงินสด ” พ่อเฒ่าตอบ

“ เรื่องนี้ผมเป็นคนคิดเองฉะนั้นผมจะใช้หนี้ให้พ่อเองครับ ”

บรรจบพูดพร้อมยื่นเงินให้เสี้ยฮัง

“ ชอบใจมากลูก ” พ่อเฒ่าชอบใจลูก

“ พ่อไปอยู่กับผมที่กรุงเทพฯ นะครับ ” ลูกชักชวน

“ ก็ได้แต่เอ็งต้องหางานให้ข้าทำนะ ” พ่อเฒ่ามีชื่อแม่

“ ได้สิครับพ่อ ” สองพ่อลูกกอดคอกันหัวเราะทั้งน้ำตา

.....